

II. felvonás

Felemelkedés

6. fejezet

Remény

Fenn szomorúan figyelte, ahogyan Rya meggyújtotta a magját. Kedvelte Annt, sosem gondolta volna, hogy eljön a nap, amikor így látja őt. Ahogyan Venn teste elveszett a lángok között, semmivé foszlott a remény abban, hogy még idejében sikerül megállítania Sigilt.

De nem adhatta fel. Volt esély rá, hogy Selene felébred, Mirával pedig csak a kapcsolata szakadt meg – ami egyáltalán nem zárta ki, hogy élt és virult. Talán ez volt az egyetlen dolog, amit Fenn nem irigyelt Ryában. A twi'lek végleg elvesztette a szeretteit, de Fenn életében még mindig megmaradt valamilyen formában a remény.

– Khm... – köszörilte meg a torkát Jiu Lei.

A legtöbben figyelmen kívül hagyták őt. Fenn Rya vállára tette a kezét, aki könnyes szemmel nézett vissza rá. Ezután Jaris megfordult és elhúzódott a tömegtől a Rend magas rangú mesterével.

– Megmondtam, hogy ne zavarjon – jelentette ki Fenn.

Lei nem akart magyarázkodni. Tudta, hogy amit mondani fog, mindenképpen magával fogja ragadni a vezér figyelmét.

– A Shadow Queen idelátogatott az ön világából. Kettő van belőle.

– Az nem lehet – rázta a fejét Fenn. – Rendszerhiba.

– Minden hajónk ugyanannak a korvettnek azonosítja a kettőt – felelte Lei. – Az egyik hajó komoly károkat szenvedett, amíg a másikon egy karcolás sincs, de ezen kívül nincs más megkülönböztető tényező. Mintha valaki klónozta volna az eredetit.

– Mit mondanak a kapitányaik? – kérdezte Jaris. Jiu biztosra vette, hogy az ő világából jöttek, tehát már kapcsolatba léptek velük.

– Itt lesz igazán különös az egész – mondta Lei. – Mind a két hajónak egy bizonyos Leana Ventriss a parancsnoka. Ám a sérült hajón ő életét vesztette egy csatában és egy bizonyos Carlos Dahn vette át a parancsnokságát. Míg a másik Shadow Queen-en továbbra is Leana Ventriss az úr, aki még nagyon is életben van.

– Vezessék őket a főhangárba – utasította Fenn. – Riadóztassák a biztonságiakat, maga és Seia velem jönnek. Üdvözölni fogjuk a vendégeket.

– Mi legyen vele? – pillantott Ryára Jiu.

– Hadd gyászoljon.

Carlos nem tudta mire vélni, hogy mit keresett itt még egy Shadow Queen, de nem is érdekelte különösebben. Kivette Leana holttestét a fagyasztóból, aztán elindult vele a leszállórámpán, hogy Fenn elé vihesse az egykori barátjukat.

Leana már ismerte a helyzetet, de pont ezért volt neki a legnehezebb dolga ezzel az egészszel. Kigondolt magában egy tervet, de amikor meglátta a többieket, rájött, hogy itt már nincs segítség: Dahn a holttestével a kezében állt Fenn előtt, akit egy rakás követő vigyázott. Az örök hamar észrevették, hogy kettő van ugyanabból a személyből, ezért azonnal fegyvert fogtak Ventrissre, amint leért a leszállórámpáról.

– Ácsi – emelte fel a kezét Fenn, aztán felé vette az irányt.

Carlos döbbsen nézett rá a már nem is olyan egykori barátjára. Elhatározta, hogy Fenn-el tart, de nem tudta eldönteni, hogy mit csináljon a holttesttel. Úgy döntött, hogy magával hozza – miért zavarna bárkit is?

– Elárulnád, hogy mi a fene folyik itt? – kérdezte Fenn Ventrisstől.

Leana már éppen megszólalt volna, amikor Carlos szembesítette őt a saját holttestével. Nyelt egyet és inkább csendben maradt.

– Tényleg örülnék egy alapos magyarázatnak – tette hozzá Dahn. – Tudod milyen nehéz volt betuszkolni téged a fagyasztóba? – emelte meg a testet.

– Letennéd? – törte meg a hallgatását Leana.

– Vidd oda az embereimhez – szólt közbe Jaris, mielőtt még Carlos ledobta volna a testet a padlóra. – Ők tudni fogják, hogy mit tegyenek vele – mondta, aztán visszafordult a még lélegző Ventrisshoz. – Szóval, beavatnál?

– Ha tudnám, hogy hogy kezdjem, akkor minden bizonnyal – felelte Ventris, még mindig a megfelelő szavakat keresve arra, hogy tudja elmagyarázni az egészet anélkül, hogy a gumiszobában végeznék. Ekkor eszébe jutott, hogy nem csak ő látta a látomását. Harmónia mondta, hogy ezért kezdte el terjeszteni, hogy higgyenek neki. Csak ért valamit a szava.

– Nézd, mind nagyon örülünk neki, hogy itt vagy – folytatta Fenn. – De nem lehetsz a kabinodban és a hullaházban egyszerre, ezért jó lenne tudni, hogy mi van. – Megfordult a fejében, hogy az ellenség küldte őt, de annyi erőfeszítésbe került volna ezt megcsinálni és annyira keveset nyerhettek vele, hogy egy ép elméjű kormányzat sem adta volna rá a fejét az akcióra.

– Oké, megpróbálom – szedte össze a gondolatait Leana. – Carlossal úgy gondoltuk, hogy utánatok eredünk, azt ne kérdezd, hogy sikerült a nyomotokra bukkannunk. Ahogy megérkeztünk, tüzet nyitottak ránk a hajóid, sikerült elszökni előlük, de a hajó megsérült és én szörnyet haltam a hídon. Az ott tényleg az én holttestem – mondta, egy pillanatra megtorpanva a beszédben. – De Harmónia nem hagyta hogy végleg eggyé váljak az Erővel...

– Harmónia? – vágott a szavába Fenn. – Ő küldött?

– Igen – helyeselt Leana. – Új testet adott nekem, aztán lemásolta a hajómat és telerakta adatokkal a Mentorról és a Sötétség oltáráról. Azért küldött ide, hogy megosszam veletek ezt az információt, mert attól tart, hogy másképpen nem lehet megállítani a Mentor visszatérését.

Fenn megölelte Ventriszt.

– Köszönöm – mondta neki. Újonnan Leana lett az, aki nem értette, hogy mi történik.

– Mégis mit? – vont össze a szemöldökét Leana.

– Visszahoztad a reményt az ügyünkbe.

Noeya tudta, hogy a jelenlegi állapotában nem fog sokat érne a fénykardjával, mégis jobban érezte magát tőle, hogy a közelében volt. Biztonságérzetet adott neki ebben a sötét, fájdalommal teli káoszban, ráadásul a leskelődők ellen is megvolt a maga haszna.

Az öltözködő sith hamar észrevette a *túlzottan* is kíváncsi Mirát.

– Ugye tudod, hogy fegyver van nálam? – célzott az ágyán heverő fegyverre Adane.

– Csak megnéztem, hogy minden rendben van-e – felelte.

– Miért ne lenne? – vágta rá Noeya.

– Mert még hat órája sem ébredtél fel, de már utcai ruhát veszel magadra – válaszolta Wess. – Pihened kellene.

– Nem – rázta meg a fejét Noeya. – Most az a fontos, hogy a lehető leghamarabb elhúzzunk innen. Nem akarok kalózsákmány lenni, és gondolom te sem.

– Már korábban is mondtam, hogy csak eddig tudtam elvinni a hajót. Bekrepált a hiperhajtóműve – felelte Wess.

– Igen, ezért kellene alkatrészt szerezni hozzá – vágta rá Adane.

– Még ha lenne alkatrész se tudnánk megjavítani – mondta Mira. – Egyikünk sem ismeri ezt a hajótípust, a meghajtórendszer pedig pont azért ment tönkre, mert nem tudtam boldogulni vele.

– Akkor szerzek egy katalógust is – mondta Noeya.

Wess nem látott fejkendőt a társán, ebből tudta, hogy komolyan gondolta. Egy triatát még komolyan vennének, hiszen ők is megfordultak itt egy párszor, de egy alkatrészeket és műszaki leírásokat kereső vak már gyanús lett volna.

– Oké, ha mindenképpen kockáztatni akarsz, akkor hadd menjek én – vágta rá Mira.

– Te itt maradsz. Jelenleg te vagy az egyetlen, aki meg tudná védeni ezt a hajót, hogy ha megtalálják a kalózok – felelte Adane. – Én még úgy ahogy boldogulni tudok az alkatrész szerzéssel, de most kizárt, hogy megálljam a helyemet egy igazi harcban.

– Kétlem, hogy ilyen rövid idő alatt megtalálnának – felelte Mira. – Én megyek.

Adane ezen a ponton megelégedte, hogy a társát elhagyta a logika az elmúlt pár napban.

– Nézd, lezbikém, megértem az álláspontodat, de légy szíves az agyaddal gondolkodj már, oké? – mondta Adane, de már a mondat végén érezte, hogy ez sokkal szebben nézett ki a fejében, mint a valóságban.

Mira dermedten állt egy kis ideig, legbelül majd' felrobbant a dühtől.

– Tudod mit? – csattant fel Wess. – Menj csak! Útközben gondolkodj el rajta, hogy merre szeretnél menni ezután, mert annyi szent, hogy nem fogsz ezen a hajón maradni.

– Kisanyám, ennél jobb alkalmat keresve sem találhattál volna erre – vágta rá Noeya. – Egyáltalán ki mondta, hogy ez a te hajód? Tudtommal a kalózokhoz tartozott.

– Én loptam el, én vonszoltalak fel rá félholtan – szögezte le Mira. – A jó szándékom jeléül elviszlek egy darabon, de utána elválnak az útjaink.

Noeya sóhajtott egyet. Valakinek engednie kellett, ha nem akarta, hogy ennek rossz vége legyen. A társának pedig esze ágában sem volt visszalépni.

– Bocsánat, elszóltam magam – felelte Noeya. – Nem akartalak megbántani, oké?

– Te egyfolytában csak baszogatsz, közben folyamatosan nekem kell istápolni téged – felelte Mira. – De miért is? Ez volt az utolsó csepp a pohárban, elviszlek egy darabon, de aztán felőlem mehetsz, ahová csak akarsz.

– Bocsánatot kértem – felelte Adane. – Mit akarsz még? Táncoljalak körbe bikiniben?

Mira nem válaszolt.

– Na jó, elmegyek az alkatrészért, erre pedig később visszatérünk...

Noeya elhagyta a hajót, Wess idegesen járkált fel-alá a kabinban. Egy jedi technikával próbálta megnyugtatni magát, de még így is időbe telt mire lehiggadt.

– A fenébe – mondta magában, amikor rájött, hogy mekkora hülyeséget csinált. Adane nem csak a barátja volt, szinte már a testvére, semmi értelme nem volt annak, hogy elkergesse magától egy-két gyerekes sértés miatt.

Mira csak remélhette, hogy amikor a társa visszatér, hajlandó lesz elfogadni a bocsánatkérését.

Adane bármiféle fizetőeszköz nélkül indult útnak, mert tudta, hogy ahová megy, ott nem lesz rá szükség. A legtöbb ember egy boltban találná meg azt, amit akart, és ebben a sith is egyet értett velük a jelenlegi helyzetében – csak egy kicsit másképpen értelmezte a vásárlás fogalmát, mint az átlag.

Mint minden állomáson, itt is bőven akadtak kereskedők, igaz, a Noeya által megkeresett zatan árus mindenre számított, csak egy vörös hajú triata nőre nem. Az egy méter magas, másfélszer olyan széles, rákszerű élőlény csak pislogott, amikor a vásárló előadta neki a kívánságát.

– Mi az? – törte meg a kibontakozó csendet Noeya.

– Csak különös ez az egész – felelte a zatan, az egyik kézfejen végződő lábával megvakarta a pikkelyes hátát.

– Nekem mondja? – vágta rá Noeya. – Két éven keresztül minden kifogástalanul működött, aztán minden előjel nélkül kiégett az átalakító, és magával vitte a gyorsítót is. Fingom nincs róla, hogy mi okozta, ezért kérdezem meg öntől, hogy hogy lehetne elkerülni egy ilyen hibát.

– Hát úgy, hogy a gyorsítónak nem kéne mennie, amikor a hajó belép a hiperűrbe – felelte az eladó. – Amit persze egy kétéves is tudna, nemhogy egy tapasztalt kalóz.

– Mit érdekli az magát? – legyintett egyet a kezével Noeya.

– Mit érdekli az magát? – vágta rá a zatan.

– Khm... – köszörülte meg a torkát Adane.

– Úgy értem, engem aztán nem érdekel, mindaddig amíg megkapom a pénzemet az alkatrészekért – felelte az eladó.

– Sőt, még az sem érdekli, hogy megkapja-e a pénzét – alkalmazott egy újabb elmetrűkköt Adane. – Hiszen segítségére lehet egy ilyen vonzó fiatal nőnek, mint én.

A zatan elnevette magát.

– Mi olyan vicces? – vágta rá Noeya, miközben a fénykardja után nyúlt.

– Csupán kifejeztem a beleegyezésemet – felelte a zatan.

– Óh, az mindjárt más – higgadt le a sith. – Szóval, az alkatrészek...

Noeya vegyes érzelmekkel ment vissza a hajóhoz az alkatrészekkel a hátán. Mindent megszerzett, amit csak kellett, de tartott attól a közelgő beszélgetéstől. Megvoltak a maguk ellentétei, de jó csapatot alkottak, Mira már minden bizonnal lehiggadt. Viszont, ha mégsem, az könnyen az elcseszett testvéri viszonyuk végét jelenthette.

Szerencse vagy sem, Mira sehol sem volt.

Leana egy gyors zuhany és egy kiadós ebéd után seperc alatt az eligazítóban találta magát. Ez egy zártkörű ülés volt, ezért nem látták sokan a Shadow Queen adatbázisából kivetített térképet. Fenn és Carlos számára semmit sem mondtak a koordináták, Lei látszólag meghökkent, Raut pedig egy már várható felismerés érte.

– Hát persze – nyugtázta az admirális.

– Ismeri? – fordult hozzá Fenn.

– Hogyne ismerném – vágta rá Rau. – Az ott a Ma'hanar, a Mentor és Harmónia ott vívta az utolsó és egyben a történelmünk legnagyobb csatáját. Ha valóban ott van a Sötétség oltára, akkor nem csoda, hogy a gonosz entitás ilyen heves ellenállást fejtett ki. A kérdés csak az, hogy ha Harmónia ott volt, akkor miért nem tudta elpusztítani? Illetve, ha valami módon ez túlmutat a képességein, akkor miért nem kérte meg rá a szolgálóit? Elvégre, az elhangzottak alapján egy közönséges erőérzékeny is veszélyt jelent rá.

– Ezt sem kívánta részletezni – felelte Leana. – Nekem is szemet szúrt, kezdetben, de biztos megvannak rá a maga okai.

– Az okok, amiket lehet, félreértelmeztünk – tette hozzá Lei.

– Most csak az számít, hogy tudjuk hogy hol van az oltár és azt is tudjuk, hogy hogyan lehet megsemmisíteni – vágta rá Fenn. – Biztos vagyok benne, hogy később választ kapunk a kérdéseinkre.

– A később akár túl későn is lehet – tette hozzá Jiu.

– Oké, gyanús, felfogtuk – felelte Ventriss. – Nekem is elég fura volt, hogy csak úgy eltűnt, de ez van. Attól még mindig visszahozott a halálból és még mindig megadott nekünk mindent, ami ahhoz kell, hogy megállítsuk a Mentort. Ennek örülnünk kéne ahelyett, hogy csak vitatkoznánk.

– Egyet értek – bólintott rá Rau. – Lépnünk kell. Ha túl sokat tétovázunk, Sigil előbb fog odaérni, mint mi. Ráadásul az, hogy megállunk, nem garantálja azt, hogy bármire is választ kapunk.

– Én is így gondolom – tette hozzá Carlos. – Én már most sem értem ezt az egészet, ezért biztos vagyok benne, hogy már később sem fogom.

– Ahogy óhajtják az urak – bólintott rá Lei. – Mindenesetre, én nyitva fogom tartani a szemem.

– Azt javaslom, térjünk rá a haditervre – mondta az admirális. – Az a hely egy erődítmény.

– Erre van a flotta – vágta rá Leana. – Odamegyünk, szétlövünk mindent az utunkban, aztán leküldünk egy rakás erő-érzékenyt, akik behatolnak a Templomba és megsemmisítik az oltárt az Erővel, elvégre mással nem lehet kárt tenni benne. Nem igaz, Fenn? – nézett a vezérre.

– Sajnos nem – rázta meg a fejét. – Sigil abban a pillanatban elindult a Skyrangerrel, hogy megnyertük a csatát. Ezt nyilván nem tette volna meg, ha úgy érzi, hogy egyedül is képes behatolni a Templomba és magába szívni az oltárban felhalmozódott Sötét energiát. Az a hajó az összes létező triata hajót lepipálja sebesség terén, tehát mire odaérünk, az öreg már erősebb lesz, mint bármi, amit el tudunk képzelni.

– Akkor baszhatjuk – vágta rá Carlos.

– Mi van a Reaverrel? – ismerte fel Leana. – Még a fedélzeten van, nem?

– Pont ezzel akartam folytatni – felelte Jaris. – Sajnos egyik Shadow Queen sem a sebességéről híres, a Reaver az egyetlen hajónk, ami fel tudja venni vele a versenyt. Hacsak Sigil nem tesz egy kitérőt, akkor még mindig túl késő lesz mire odaérünk, de nincs más esélyünk. A terv szerint én és Rya a legjobb lovagjainkkal együtt elmegyünk a Ma'hanarra, áthatolunk az űrvédelman, betörünk a Templomba, aztán megsemmisítjük az Oltárt, mielőtt Sigil használni tudja.

– Tisztelettel, próféta – mondta Rau. – Honnan veszi, hogy ez végrehajtható?

– A Skyranger igen hasonló a Reaverhez, ha az egyik hajó át tud menni az űrvédelman, akkor a másik is. Lei és Seia rendkívül hatékony harcosok, még ha Rya nem is tart velünk, féltucat lovaggal a hátunk mögött még olyan akadályokon is át tudunk menni, amire Sigil képtelen. Így még akkor is képesek leszünk elpusztítani az oltárt, ha a sith kudarcot vall.

– Az egy dolog, de hogy fogtok kijutni? – kérdezte Leana.

– Arról a Tizenhatodik Flotta fog gondoskodni – felelte Rau. – A próféta parancsára a flotta már útnak indult a Ma'hanar felé, a Reavert már elkezdték felkészíteni az indulásra. Néhány órával előttünk fog odaérni, a vezérnek és a testőreinek addig ki kell tartaniuk.

– Nem probléma – vágta rá Lei. – Viszont most mennem kell, az engedelmükkel. Induláskor jelentkezem.

Fenn nem értette, hogy mi lehetett neki ilyen fontos, de végül rábólintott a dologra. Ezután Jiu felállt és elhagyta a helyiséget.

– Biztos nem marad le valami fontosról – rántott vállat Leana. – Erről jut eszembe, Rya nem lett véletlenül meghívva? Csak azért kérdezem, mert emlegetted a nevét a tervben.

– Szóltam neki – felelte Fenn. – Azt mondta, hogy jön, de úgy tűnik, mégsem.

- Mi miért nem mehetünk? – érdeklődött Dahn.
- Mert csak – vágta rá Leana még mielőtt Fenn bármit is mondhatott volna. – Nem lehet megoldani. És kész – magyarázta, erősen kifejezve, hogy neki esze ágában sem volt menni. – Inkább beszéljünk Ryáról, nem gondolod, hogy egy kicsit gyanús, hogy nem jött el ide? – Nem érdekelte igazán a téma, de arra jó volt, hogy elterelje a figyelmet Carlos ötletéről.
- Időt kell adnunk neki – felelte Jaris. – Még nekem is nehéz elképzelnem, hogy min megy keresztül.
- Hogy érted? – kérdezte Ventriss.
- Ann már nincs köztünk – sütötte le a tekintetét Fenn.
- Leana elszörnyedt. Rya nem érdekelte túlzottan, de Ann a barátja volt. Lehet, korábban nem tartotta túl sokra ezt a barátságot, de amit most érzett, az szembesítette vele, hogy milyen sokat is jelentett a számára.
- Ne mondd, hogy megölte őt az a szemét – vágta rá dühösen Ventriss.
- Kemény küzdelem volt, Ann olyan elszántan harcolt, mint még soha, de végül alulmaradt – felelte Jaris.
- Megyünk – szögezte le Leana. Most már nem érdekelte, hogy mik az esélyeik, látni akarta, ahogyan Sigil kileheli a lelkét.
- Kizárt – rázta meg a fejét Fenn.
- Mert?! – emelte fel a hangját Leana. – Mi is pont annyira kedveltük őt, mint te.
- Az előbb még nem az indulás ellen voltál? – vágta rá Carlos. Őt is elszomorították az elhangzottak, de ő eleve menni akart.
- Mert nem tudnék együtt élni azzal, ha titeket is elveszítelek – vágta rá Fenn. – Megengedem, hogy a Traxan fedélzetén maradjatok, de nem jöhettek velem a bolygóra.
- Hogy érted? – kérdezte Leana.
- Még nem tudják – gondolkozott hangosan Rau.
- Micsodát? – vált ismét indulatossá Ventriss hangja. Tudott róla, hogy Mirának nyoma veszett, de ennél többnek kellett lennie a kijelentés mögött. – Mit csinált még az a tetű? – Nem érkezett felelet. – Selene? Csak nem? Ugye nem... Mondd, hogy nem!
- Levágta a karját. Kómában van – sóhajtott egyet Fenn. – Nem tudni, hogy magához tér-e valaha.
- Hogy az a... – szorította ökölbe a kezét Ventriss. Nem akart őrjöngeni, de nem tudta, mit kezdjen a dühével. Végül felállt és kiviharzott az eligazítóból.
- Meg fogod ölni őt – mondta Carlos, Fenn szemébe nézve. – Ígérd meg nekem! Fenn némán bólintott egyet.

- Senki sem tudta, hogy hová ment Lei, de senkit nem is érdekelt különösebben.
- Elnézést a késésért – mondta Jiu, amikor beért a karbantartási okokból lezárt legénységi szállásba.

Több harcos is tartózkodott a szobában. Lei szívesen látta viszont Seia arcát, akárcsak Atra Vaa mestert és Tau Paa, valamint Kana Jah lovagokat is.

– Jól tudja, mi a tét – jelentette ki Atra. – Bizonyára jó oka volt arra, hogy nem jelent meg időben.

– Részt vettem azon az ülésen, ahol az ellenség felfedte a terveit – jelentette ki Lei. – Ha nem vagyok ott, sokkal nehezebb lenne megtervezni a következő lépésünket.

– Akkor halljuk, mit tervez Harmónia? – kérdezte Paa.

– Meggyőzte Fennt arról, hogy el kell pusztítania a Teszeraktot – felelte Lei, a társai nem tudtak szóhoz jutni a döbbenettől. – Az imént a Végzet Temploma felé vettük az irányt, a Reaver hamarosan útnak indul, én és Seia is a fedélzetén leszünk, legalább hat másik lovaggal egyetemben. Sigil előtt szándékozunk odaérni, de nagy valószínűséggel csak utána fogunk megérkezni. Mindkettejüket meg kell állítanunk, még hozzá minden áron.

– Ebben az esetben most azonnal végeznünk kell a prófétával – jelentette ki Jah.

– Annak nem lenne értelme – rázta meg a fejét Seia.

– Igazat beszél a lány – tette hozzá Paa. – Ha Fenn meghal, még azelőtt megghiúsul az akció, hogy elkezdődött volna. Tehát nem lesz, aki Sigil útjába álljon, hogy megtegye ugyanazt. Egyszerre kell megállítanunk őket.

– Ahhoz nincs meg az erőnk – rázta meg a fejét Atra. – Két harcos Fenn, Sigil és hat beavatatlan ellen. Esélytelen.

– Fenn és Sigil jelenleg egymás ellenségei – jelentette ki Lei. – Ebből még előnyt kovácsolhatunk.

– Talán megpróbálhatunk beszélni a beavatatlanokkal – vetette fel Paa. – Ha sikerül meggyőznünk őket, akkor lehet esélyünk.

– Túl kockázatos – vágta rá Atra. – Ha csak az egyikük is ellenünk fordul, a tervünknek vége.

– Akkor magának a prófétának szóljunk, hátha sikerül észhez térítenünk – javasolta Paa.

– Ennél nincs ostobább lépés – szögezte le Kana.

– Igaz – helyeselt Lei. – A gyűlésen egyértelműen kinyilvánították a szándékaikat. Attól tartok, hogy Fennt már nem lehet meggyőzni.

– Tehát marad a korábban felvetett felállás – jelentette ki Atra.

– Könnyű dolgunk lesz a többi harcossal – mondta Seia. – Velünk lesz a meglepetés ereje. Ha Sigil már ott lesz és még nem semmisítette meg a Teszeraktot, akkor ő és Fenn egymással lesznek elfoglalva, nem lesz nehéz hátba támadni őket. Ezután elég lesz akkor lépnünk, amikor már csak az egyikük van talpon. Még Fenn sem bírhat el kettőnkkel.

– Működhet – bólintott rá Lei, aztán a többiek is ráadták a fejüket.

– Mi lesz, ha mégsem? – vetette fel a kérdést Kana.

– Akkor mindent meg kell tennünk a következő Felemelkedés ellen – jelentette ki Paa. – Az lesz a legjobb, ha már most megkezdjük az előkészületeket.

– Úgy érti, parancsba kell adnunk mindkét szervezet megölését – vágta rá Kana.

– Az Árny Rendnek nem árthatunk – felelte Atra. – A saját rendünkből sarjadtak, pontosan tudják, hogyan kell küzdeni és elrejtőzni előlünk. Persze, ha valahogy mégis sikerülne a nyomukra akadnunk, akkor megkockáztathatunk egy támadást. Az Erő Őreivel már könnyebb dolgunk lesz, azoknak az ostoba se'káknak már egy évszázada tudjuk, hogy hol van a temploma.

– Akkor porig kell rombolnunk – felelte Lei.

– Legyen hát – helyeselt Kana. – Zen nagyadmirális támogatja az ügyünket, minden bizonnyal oda tud küldeni egy flottát és képes lesz elfogadható ürügyet szolgáltatni arra, amit ott látni és tenni fognak a katonáink.

– Támogatom az ötletet – helyeselt Atra, aztán a többiek is rábólintottak.

– Az Erő legyen mindannyiunkkal.

Mira kezdetben megnyugodott, de ahogy telt az idő, egyre idegesebb lett. Folyamatosan az forgott a fejében, hogy mi van, ha Noeya nem fogadja el a bocsánatkérését. Mi van, ha tényleg ez lesz a barátságuk vége?

Mi van akkor, ha vissza se jön? Ez a kérdés majd' az örületbe kergette őt.

Wess már elkezdett veszekedni magával, amikor másodszor is felismerte, hogy mekkora hülye. Szükségük volt erre a hajóra, Noeya nem mehetett el nélküle. Amikor vitakoztak, ő ragaszkodott hozzá, hogy Adane elmenjen, a társa kompromisszumot keresett. El kell, hogy fogadja a bocsánatkérését.

De mi van, ha mégsem?

Mirának elege lett az idegeskedésből, Noeya nem akart megjönni, ő pedig szépen lassan megőrült a négy fal között. Elhatározta, hogy levegőzik egyet, az mindig segített kitisztítani a fejét – még egy ehhez hasonló, nem túl fényesen karban tartott állomáson is.

Alig telt el negyed óra azóta, hogy Mira kiment sétálni, máris sokkal józanabban látta a dolgokat. Hihetetlen hogy néha mennyire el tudták őt ragadni az érzései és a félelmei. A keleti hangárszárnyon haladva már úgy volt, hogy visszaindul, de akkora meglátott valamit a szeme sarkában. Odafordult, és megdöbbsent, amikor meglátta maga előtt a Skyrangert. Az az ostoba kalóz még a bejáratát is nyitva hagyta.

Mira elmosolyodott. Eljött az ideje annak, hogy visszavegye azt, ami az övék.

Amikor Wess felsietett a leszállórámpám, elhatározta, hogy senkit sem fog megölni. Hatalmas kő esett le a szívéről, amikor beljebb ért.

– Sigil! – mosolyodott el Mira. Egy régi barátként tartotta őt számon, de hamar félelem lett úrrá az arcán, amikor az öreg aktiválta a fénykardját.

– Minő szerencse – felelte az öreg. A sárga szeme mögött nem lakozott több ártó szándéknál. Ann-ben még egyet értett a másik énjével, de Mira már más eset volt. Most nem egy kölcsönös egyetértés döntött a nő sorsáról, hanem az, hogy melyik oldala az erősebb Sigilnek. És erre mindketten tudták a választ.

– Te mit keresel itt? – lépett hátrébb Wess, de hamar bezáródott mögötte a Skyranger bejárata. – Hogy szerezted meg a hajót?

– Noeyáért jöttem, elintézni való ügyem van vele – felelte Sigil. – A hajót pedig én vettem vissza tőletek, annak rendje és módja szerint.

– Akkor miért csak most jössz el érte? – vágta rá Wess.

– Így jött ki a lépés – felelte az öreg. – Már idehívtam őt, tudja, hogy itt talál, de nyugodj meg, apróság, addigra már nem leszel útban. Mondhatni, rossz helyen voltál rossz időben... Attól tartok, számodra már nincs remény.